

[Lilli Gyldendkilde]

Sådan kan man tage det ene punkt efter det andet. Vi kan ikke finde ud af det, og undervisningsministeren viste os ganske klart, at det kan han heller ikke. Det er, fordi der ikke er skabt det antal arbejdspladser, man påstår.

Formanden:

Må vi godt bede om lidt mere ro i salen.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Man klager så tit over, at regeringen ikke svarer på spørgsmålene. Nu var jeg så venlig at gå op og referere et notat, jeg havde fået fra arbejdsministeriet, og som lige netop besvarer det spørgsmål, som blev stillet, og når jeg så refererer det, tror man ikke på det.

Jeg skal tillade mig helt kort at referere, hvad det er, vi har spurgt om. For det første: er dette tal, 50.000 nye job på et år, rigtigt? Svaret var: det er næsten rigtigt, det ligger mellem 40.000 og 45.000. Næste spørgsmål var: hvorfor er arbejdsløsheden ikke faldet tilsvarende? Svaret var: det er, fordi der har været en ekstraordinært stor tilgang til arbejdsmarkedet især af unge, og denne tilgang synes at opveje den afgang fra arbejdsmarkedet, der var i årene fra 1979 til 1982 især af unge. Det er det, der står i et halvanden siders notat fra arbejdsministeriets økonomisk-statistiske kontor. Jeg refererer det her; undskyld, jeg gør det, jeg skal aldrig mere svare, når jeg bliver spurgt.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Hr. Jes Lunde spurgte, hvornår vi fik fuld beskæftigelse. Det vil han gerne have et klart svar på. Jeg kan sige, at det ville jeg også gerne give, hvis jeg var i stand til det; det ville nok være lidt urealistisk, hvis jeg gjorde det. Men hvis man studerer finansredegørelsen nærmere, synes jeg, det klart fremgår heraf, at hvis man opfylder en lang række givne forudsætninger, har man en god chance for en betydelig forbedring af beskæftigelsen i resten af dette årti. I hvor høj grad man kan forbedre den vil jo i stor udstrækning afhænge af, hvordan vil det lykkes at opfylde målsætningen omkring både udgiftspolitik og indkomstpølitik eksempelvis. Jeg synes også, det er påpeget meget klart i vismændenes rapport for en måned siden, hvordan man

under forskellige modelberegninger lægger udviklingen i beskæftigelsen frem.

Men det, der er det afgørende, og det, som jeg forsøgte at fastslå i mit tidligere indlæg, er, at den negative udvikling i arbejdsløsheden, som vi var vidne til i slutningen af 1970'erne og i begyndelsen af 1980'erne, nu er vendt til en positiv udvikling, og jo bedre vi er i stand til at opfylde vore målsætninger, jo hurtigere vil det være muligt at få fuld beskæftigelse. Men at sætte årstal på ville – det ved hr. Jes Lunde også godt – være urealistisk. Fru Ingerlise Koefoed spørger, hvad det er for nogle krav, der skal stilles til en 50-årig kvinde, som er langtidsledig. Det vil jeg godt besvare lidt generelt, og det bliver dermed også en slags svar på nogle af hr. Svend Aukens spørgsmål. Hvis vi nu tager dagpengeområdet, er der i finanslovaftalen etableret den bekendte nyordning med muligheden for uddannelsestilbud efter første arbejdstilbud og regler om en nedtrapning af dagpengesatsen efter 5 år. Det har vi diskuteret længe og inderligt. Men det, der står tilbage som det afgørende for mig og for regeringen, er, at selv efter disse ændringer har vi et dagpengesystem i dette samfund, som er bedre end i noget andet land.

Det var egentlig det, der var baggrunden for, at jeg i mit tidligere indlæg sagde, at nok er der naturligvis gennemført besparelser på det sociale område og på det arbejdsmarkedspolitiske område – det er klart, og det har været nødvendigt – men det er i virkeligheden nogle mindre justeringer i toppen, der har fundet sted. Der er ikke brudt med det fundamentale i vort trykshedsystem, og vi kan stadig væk på hele spektret fremvise, at vi har systemer, der er bedre end i andre lande i verden. Der er da klart, at mennesker, som føler, at de pludselig får lidt mindre, end de tidligere har fået, vil sige, at dette her er dårligt. Men skal man være realist, og det foretrækker jeg nu at være, var der vel ingen, der forestillede sig, at man på alle de offentlige udgiftsområder kunne køre videre uændret. Der er ikke nogen tvivl om, at de poster, der vejer tungt på de offentlige budgetter, naturligvis er de ting, der vedrører de sociale områder og arbejdsmarkedet.

Der er også mange andre, som i mange perioder har haft det svært, og når vi taler om lavindkomster, er der en gruppe, man aldrig har talt om i denne sammenhæng,